

ת"פ (חיפה) 13032-05-24 - מדינת ישראל נ' סאמי אבו חמיד

ת"פ (חיפה) 13032-05-24 - מדינת ישראל נ' סאמי אבו חמיד ואח'מחוזי חיפה

ת"פ (חיפה) 13032-05-24

מדינת ישראל

נגד

1. סאמי אבו חמיד

2. קאהר אבו חמיד (עציר)

בית המשפט המחוזי בחיפה

[16.12.2024]

כב' הנשיא, השופט אבי לוי

גזר דין

הנאשמים, סאמי אבו חמיד (להלן: "נאשם 1") וקאהר אבו חמיד (להלן: "נאשם 2") הורשעו ביום 3.11.24 - בהתאם להודאתם במסגרת הסדר טיעון - בעבירות שנכללו בכתב אישום מתוקן אשר הוגש נגדם, ואשר עניינן שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין" או "החוק") (ביחס לנאשם 1); וסיוע לשוד לפי סעיפים 402(א) ו-31 לחוק העונשין (ביחס לנאשם 2).
במסגרת ההסדר הנ"ל הוסכם, כי הצדדים יטענו לעניין העונש באופן חופשי.
עובדות כתב האישום המתוקן

הנאשמים הם אחים. בתאריך 20.4.24 בסמוך לשעה 14:15, צעד א.מ. (המתלונן), יליד 1942, ברחוב הנביאים בחיפה, כשהוא מסתייע במקל הליכה בשל נכותו ונושא על גופו תיק ובתוכו טלפון נייד, ₪ 200 במזומן, שני כרטיסי אשראי, כרטיס קופת חולים, כרטיס "רב קו" ותעודת נכה.
בסמוך לשעה 14:18, המתלונן נכנס אל עמדת מכשירי כספומט הממוקמת בתוך מבואת בנק הפועלים ברחוב הנביאים 18 בחיפה, וניגש למכשיר הכספומט על מנת למשוך כסף.
באותה העת, שהו הנאשמים ברחוב בקרבת הבנק. הנאשם 1 הבחין בכניסת המתלונן אל העמדה, ובסמוך לכך החליט לשדוד את המתלונן. בשלב זה, ביצע המתלונן שתי משיכות של 400 ₪ בזו אחר זו. לאחר מכן, פנה המתלונן לפרוזדור פנימי בעמדה, שם הכניס את הכסף שמשך לתיק. בעוד המתלונן מכניס את הכסף לתוך התיק, נכנס נאשם 1 אל העמדה ונעמד מול מכשיר כספומט בסמוך למתלונן, על מנת להציג מצג ולפיו הוא מושך כסף, כשבזמן זה נאשם 1 משקיף על התנהלותו של המתלונן.

בהמשך לכך, יצא הנאשם 1 מן העמדה וניגש אל הנאשם 2, אשר ישב באותה העת על ספסל ברחוב בקרבת הבנק. בשלב מסוים, יצא המתלונן מן העמדה והחל לצעוד אל עבר ביתו הממוקם בבניין ברחוב צפת 4 בחיפה, כשהוא נושא על גופו את התיק. בשלב זה החלו הנאשמים לצעוד בעקבותיו.

בשעה 14:30 הגיע המתלונן אל בניין מגוריו ונכנס לחדר המדרגות. כחצי דקה לאחר מכן, נכנס הנאשם 1 בעקבות המתלונן, בעוד נאשם 2 מסייע לו בכך שעמד מחוץ לבניין ואבטח את המקום. בשלב זה, כאשר המתלונן שהה בחדר המדרגות, הגיח נאשם 1 מאחוריו, דחף אותו בעוצמה בגבו והפילו ארצה. בעודו שרוע על הרצפה כשהתיק עדיין על גופו של המתלונן, משך הנאשם 1 בכוח את התיק וקרע אותו מרצועתו. כל זאת, עשה נאשם 1 בסיועו של נאשם 2, ככוונה לגנוב את התיק ותכולתו ולשלול את אלו שלילת קבע, ללא הסכמת המתלונן, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב.

בהמשך לכך, יצא נאשם 1 מהבניין ונמלט מן המקום. נאשם 2 עזב את המקום מייד אחריו.

למתלונן נגרמו חתך והמטומות (שטפי דם) במרפק ימין.
ראיות לעניין העונש
המאשימה

ב"כ המאשימה המלומדת, עו"ד מירב בר, הגישה את גיליונות הרישום הפלילי של הנאשמים (טעת/ 1 ו - טעת/2). מרישומים אלו עלה, כי לחובתם של הנאשמים עבר פלילי מכביד.

ברישומו של הנאשם 1 נכללות 24 הרשעות קודמות (האחרונה משנת 2017) בעבירות שעניינן, בין היתר, אלימות, גניבה, סחר בסמים, הפרת הוראה חוקית והפרעה לשוטר. בגין חלק מעבירות אלה ריצה הנאשם 15 מאסרים ממושכים לריצוי בפועל.

ברישומו של הנאשם 2 נכללות 28 הרשעות קודמות (האחרונה משנת 2016) בעבירות שעניינן, בין היתר, אלימות, גניבה, סחר בסמים ובריחה ממשמורת חוקית. בגין חלק מעבירות אלה ריצה הנאשם 13 מאסרים ממושכים לריצוי בפועל.

שני הנאשמים עצורים בתיק זה מיום 21.4.24.
ההגנה

בהסכמת הצדדים, תיקו הרפואי של הנאשם 2 בשירות בתי הסוהר הוגש לעיונו של בית המשפט. עלה, כי הנאשם נעזר במכשיר אינהלציה ומטופל בתרופות, נוכח תלונות חוזרות ונשנות על קוצר בנשימתו.
טיעוני הצדדים לעניין העונש
המאשימה

ב"כ המאשימה הגישה מסמך טיעונים לעונש בכתב (טעת/3) והוסיפה על דברים אלו בעל פה. בקצירת האומר, אציין כי המאשימה עמדה על הערכים המוגנים בהם פגעו מעשיהם של הנאשמים. הודגשה העובדה שלפיה עסקינן במתלונן קשיש בן 82, אשר סובל מנכות בולטת לעין. המאשימה הפנתה אל פסיקה, המתאימה, לשיטתה, לנסיבותיו של התיק דכאן, ועמדה על נסיבות ביצוען של העבירות. בהקשר זה פורט, כי יש להחמיר בעניינם של אלו הפוגעים באנשים המוחלשים בחברה.

לדידה של המאשימה, העונש ההולם בעניינו של הנאשם 1 מצוי בטווח שבין שלוש שנים ומחצה לבין חמש שנות מאסר לריצוי בפועל, בעוד בעניינו של הנאשם 2 מתחם העונש ההולם מצוי בטווח שבין 21 לבין 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

לאחר מכן עמדה המאשימה על הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, בצינה כי לזכותם של הנאשמים יש לזקוף את הודאתם, בעוד לחובתם עבר פלילי מכביד.

לסיכום, עתרה המאשימה למקם את עונשם של הנאשמים באמצעם של מתחמי העונש שהוצעו על ידה, לצד השתת מאסר מותנה, פיצויים וקנס.

ההגנה

ב"כ המלומד של הנאשם 1, עו"ד פארס בריק, הגיש מסמך טיעונים לעונש כתוב (טעה/1) והוסיף דברים בעל פה. בתמצית נטען, כי הנאשמים הם דרי רחוב, ועל כן השוד שבוצע לא היה מתוכנן, אלא בוצע לאחר החלטה ספונטאנית. צוין, כי הפגיעות במתלונן לא היו חמורות, ומשכך זה לא נזקק לטיפול רפואי משמעותי. ב"כ הנאשם סבר, כי העונש ההולם בעניינו של הנאשם 1, צריך שיהיה ממוקם על הטווח שבין 6 לבין 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

בהקשר זה הצביע הסנגור המלומד על פסיקה המתאימה לדידו לנסיבות התיק דכאן. הודגש, כי הנאשם שהודה בהזדמנות הראשונה הוא דר רחוב, הנעדר כל תמיכה חיצונית, המעוניין לצעוד בדרך חדשה ובכך לשקם את חייו. הוער, כי הרשעתו האחרונה היא משנת 2017. לאור המקובץ, סבור הסנגור שאין להשית על הנאשם עונש מאסר לתקופה, העולה על 12 חודשים. כמו כן, נתבקשתי שלא להשית על הנאשם חיוב כספי כלשהו.

ב"כ המלומד של הנאשם 2, עו"ד אולג פרגין, הגיש מסמך טיעונים לעונש כתוב (טעה/2) והוסיף עליו בעל פה. בתמצית נטען, כי רף הענישה בעבירות שעניינן שוד אינו אחיד. הסנגור המלומד הפנה אל שורה של פסקי דין

המצביעים לשיטתו כי העונש ההולם בכגון דא מצוי בטווח שבין 6 לבין 36 חודשים לריצוי בפועל. הסנגור עמד על כך שאין עסקינן בשוד מתוחכם, בעוד הנזק שנגרם למתלונן בפועל אינו חמור. עוד הוזכר, שגם נאשם זה הוא דר רחוב, החסר תמיכה משפחתית וכלכלית. ב"כ הנאשם הצביע על נסיבות חייו הקשות של הנאשם, וציין כי הודאתו חסכה זמן שיפוטי ניכר. לסיכום, סבור ב"כ הנאשם 2 כי מאחר ועסקינן בעבירת סיוע לשוד יש לשרטט מתחם ענישה הנע בין 3 לבין 18 חודשים לריצוי בפועל, ובאופן זה להסתפק בימי מעצרו של הנאשם 2. בהקשר זה הוער, כי סיועו של הנאשם 2 לא התבטא בהפעלת אלימות כלפי המתלונן.

כפי שפורט לעיל, הסנגור הצביע על מצבו הרפואי של הנאשם 2 בין כתלי בית המעצר. פורט, כי הנאשם 2 סובל מהתקפי אסטמה ונעזר בבלון חמצן.

דברי הנאשמים

הנאשם 1 פנה אל בית המשפט וציין שהוא מצטער על המקרה, בעוד הנאשם 2 ביקש מבית המשפט לגלות רחמנות כלפיו. הנאשם 2 הוסיף כי מצבו הרפואי אינו פשוט, כשבמקביל למעצרו אושפז בבית החולים.

דין והכרעה

מעשיהם של הנאשמים מעוררים שאט נפש. שוד של אדם קשיש, יליד 1942, הצועד לתומו ברחבי העיר תוך הסתייעות במקל הליכה, מחייב תגובה עונשית הולמת ומרתיעה. ברי, כי במעשים אלימים אלו, המפונים כלפי החלשים שבחברה, גלום רוע טהור, כזה שיש לעקרו מן היסוד. במקרים כגון דא על הרשויות השונות ובתי המשפט לשדר מסר מהדהד לציבור הרחב ולפיו מעשים מסוג זה אינם יכולים להתקיים בחברה מתוקנת. מתאימים לעניין זה הדברים להלן שנכתבו במסגרתו של ע"פ 3307/08 מדינת ישראל נ' טועמי (ניתן ביום 4.3.09) -

"עבירות השוד, ובמיוחד כשעבירות אלו מופנות כנגד קשישים, הינן רעה חולה שחובה על בתי המשפט לעקור משורש. הפניה דווקא לאוכלוסייה חלשה, אוכלוסיית הקשישים, מתוך תקווה כי אוכלוסייה זו לא תוכל להגן על עצמה, משקפת אנטי חברתיות עמוקה ומגלמת בתוכה אכזריות ואדישות לחומרת הפגיעה הנגרמת לקורבן העבירה".

ככלל, עת נפנים לבצע את מלאכת הענישה, העיקרון המנחה שנקבע במסגרת תורת הבניית שיקול-הדעת השיפוטי, הוא עקרון ההלימה: משמע, שימור יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. על מנת לשמר יחס זה, עובר לקביעת העונש יש לשרטט מתחם עונש הולם, מתוך

התחשבות בערך חברתי בו פגע מעשהו של כל נאשם, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. מכאן, לאחר קביעת המתחם, וככל שבית-המשפט לא מצא לנכון לסטות הימנו מטעמים של שיקום או של הגנה על הציבור, ייקבע העונש המתאים לנאשמים בשים לב לנסיבותיהם האישיות ולנתונים נוספים, הללו שאינם קשורים בביצוע העבירה.

אפנה, אפוא לדון בעניינו של הנאשם 1

כאמור הדרך המובילה אל מתחם העונש ההולם מתחילה באיתור הערכים החברתיים אשר בהם פגע הנאשם 1 במעשיו. ברי, כי מעשיו של הנאשם פגעו בערכים שעניינם בזכותו של אדם באשר הוא, ובפרט אדם מבוגר להגנה מפני פגיעה בגופו, בבריאותו, בכבודו, ברווחתו, בפרטיותו ובקניינו; ובצורך להגן על הציבור מפני מעשי אלימות הנעשים במרחב הציבורי. מידת הפגיעה בערכים אלו היא ממשית.

בתי-המשפט נלאו כבר מלשנות ולחזור על אודות סלידתם הנוגעת למעשי שוד המגיעים לפתחם. ככלל, בתי-המשפט מוצאים חומרה יתירה בתקיפת אוכלוסיות מוחלשות (קטינים קשישים ונכים) ומבקשים, באמצעות הכבדת יד הענישה, להרתיע מפני ביצוע מעשים שכאלה. עמדה על כך כב' השופטת ע' ארבל במסגרת ע"פ 5213/08 יצחק וינדמו נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 9.5.07), בציינה כדלהלן:

"עבירת השוד בפני עצמה חמורה היא, וכאשר היא מופנית אל החלש והקשיש בחברה שהסיכוי להתנגדותו הוא קטן, היא חמורה שבעתיים. הפגיעה במתלונן חסר הישע אינה אך פגיעה פיזית, אלא יש בה פגיעה בביטחונו של המתלונן להסתובב כרצונו ברחובות העיר ולצאת מביתו כאשר הוא חפץ בכך. פגיעה זו קשה לרפא".

מכאן, על מנת לשרטט כדבעי את מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם 1 עיינתי בפסיקה רחבה העוסקת בעבירות שעניינן שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין. כאן המקום לציין, כי -

"באשר לקביעת מתחם העונש ההולם - כנודע, לובשת עבירת השוד פנים וצורות רבות וקביעת מתחמי הענישה ההולמים בגינה מגוונת; אך פטור בלא כלום אי אפשר (בבלי, חולין כז ע"ב), ואת המסגרת קבע כמובן המחוקק בקביעת 'תג העונש' לעבירה זו [...] (ע"פ 4841/13 עומר ספי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 6.2.14).

כמו כן, בל לנו לשכוח, כי מדיניות הענישה אינה מהווה חזות הכול, אלא שזו מהווה אך אחד מן השיקולים המשמשים בידי בית המשפט בקביעת מתחם העונש (ראו למשל: ע"פ 9954/17 זילברשטיין נ' מדינת ישראל, פסקה 9, ניתן ביום 22.4.18).

ראו למשל - ע"פ 6056/18 אדרי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 16.6.19) - במסגרתו הושתו 38 חודשי מאסר לריצוי בפועל; ע"פ 5859/15 בנאת ואח' נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 16.3.16) - במסגרתו הושתו 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל; ע"פ 7238/22 עאמש נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 14.12.22) - במסגרתו הושתו 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל; ע"פ 5209/17 אבו נסרה ואח' נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 25.1.81) - במסגרתו הושתו 32 חודשי מאסר לריצוי בפועל (בגין עבירת שוד לפי סעיף 402(ב)).

בשלב זה, יש להתייחס אל הנסיבות הקשורות לביצוע העבירות באירוע זה (אלו המצוינות בסעיף 40ט לחוק). עובדות כתב האישום המתוקן מלמדות, כי, חלקו של הנאשם בביצוע השוד הוא עיקרי אך אינו בלעדי, שכן בגדרי "המעגל החיצוני" לעבירה הוא הסתייע בנאשם 2. במעשהו של הנאשם אמנם לא קיים תכנון קפדני מוקדם וממושך, אך מן הרגע שבו הבחין במתלונן היה דרוש מצדו תכנון מסוים וקצר מועד בדבר הוצאת כוונתו הזדונית אל הפועל. במובן זה, הנאשם יכול והיה צריך לשלוט על מעשיו. הנזק שהיה צפוי מביצועה של העבירה עלול היה להיות חמור יותר, ולהגיע עד לכדי פגיעה חמורה יותר בגופו של המתלונן בן ה - 82. בפועל "למרבה המזל" נגרמו למתלונן נזק רכוש, חתך והמטומות במרפק ימין בלבד. ברי, כי בעבירות מסוג זה מתווספות לפגיעות בגוף גם פגיעות בנפשו של המתלונן המבוגר. יש להדגיש, כי הנאשם 1 הוא שדחף את המתלונן בעוצמה והפילו ארצה. הוא זה שבעוד המתלונן שרוע על הרצפה כשהתיק עדיין על גופו, משך בכוח את התיק וקרע אותו מרצועתו. אין בנמצא כל הצדק או קרבה לסייג לאחריות הפלילית המצדיקים מעשים מעוררי חלחלה שכאלו, המופנים כלפי אדם חלש ומבוגר, הנעזר במקל ההליכה.

לאור כל המקובץ, מצאתי לנכון לקבוע מתחם ענישה הנוגע לנאשם 1 הנע בין 20 לבין 40 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נלווים.

מכאן, ראוי לבחון מהו העונש המתאים לנאשם בשים לב לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. בעניין זה, הרי שיש לזקוף לזכותו של הנאשם את החיסכון המשמעותי בזמן שיפוטי יקר, הנגזר מהודאתו ומנטילת האחריות שביצע. ברי, כי עונש מאסר ממושך יפגע בנאשם. לצד זאת, כפי שפורט באמתחתו של הנאשם עבר פלילי מכביד ביותר ואין בעניינו המלצה שיקומית כלשהי. לא נעלמה מעיני העובדה, כי הנאשם הוא דר רחוב, הנעדר כל תמיכה חיצונית.

לצד זאת, בנוסף לאמור לעיל, נוכח התנהגותו המסוכנת של הנאשם 1 שהופנתה כלפי אדם חלש ומבוגר סברתי כי בהחלט יש מקום להכליל בגדרי מתחמי הענישה את השיקול שעניינו בהרתעת הרבים (בהתאם לסעיף 40 לחוק); תוך העברת מסר לציבור הרחב שהתנהגות דומה שכזו אינה מקובלת במחוזותינו.

משאלה הם פני הדברים, מצאתי להטיל על הנאשם 1 עונשים כדלקמן -
א. 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע.

ג. פיצויים בסך 3,000 ₪ לטובת נפגע העבירה אשר ישולמו ב - 10 תשלומים חודשיים שווים החל ביום 1.2.25 ויועברו לנפגע העבירה לפי פרטים עדכניים שיימסרו בידי המאשימה למזכירות. אי תשלום אחד מן התשלומים במועד יעמיד את יתרת הפיצוי לפירעון מידי.

מכאן, אפנה לדון בעניינו של הנאשם 2

אזכיר לקורא, כי נאשם זה (בניגוד לנאשם 1) הורשע בעבירה שעניינה סיוע לשוד לפי סעיפים 402(א) ו- 31 לחוק העונשין.

הנאשם 2 בסיועו לנאשם 1 פגע, אף הוא בערכים שעניינם בזכותו של אדם באשר הוא, ובפרט אדם מבוגר להגנה מפני פגיעה בגופו, בבריאותו, בכבודו, ברווחתו, בפרטיותו ובקניינו; ובצורך להגן על הציבור מפני מעשי אלימות הנעשים במרחב הציבורי. מידת הפגיעה בערכים אלו אמנם פחותה מעניינו של הנאשם 1, אך ממשיכה.

את מדיניות הענישה הנוגעת לביצועה של העבירה העיקרית סקרתי בעניינו של הנאשם 1, ולא מצאתי כי קיים צורך לסוקרה פעם נוספת כאן. ברי, כי ממדינות הענישה לעיל ניתן לגזור מהו העונש הנוהג גם בעניינו של מי שמסייע למבצע העיקרי. יש לעשות כן גם מתוך התחשבות בעקרון "אחידות הענישה", אך תוך עשיית ההבחנות הנדרשות. משכך, יש להתייחס בהקשר זה אל הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה (אלו המצוינות בסעיף 40ט לחוק). כזכור, הנאשם 2 סייע לנאשם 1 בכך שצעד בעקבותיו של המתלונן ועמד מחוץ לבניין ואבטח את המקום, מכאן, כי חלקו של הנאשם 2, אינו העיקרי, שכן הוא שייך "למעגל החיצוני" לביצוע העבירה (סיוע לשוד). במעשהו של הנאשם 2 אמנם לא קיים תכנון קפדני מוקדם וממושך (הנוגע לעבירת הסיוע), אך ברי, כי הבנתו שהוא מסייע לנאשם 1 עומדת בתכלית מעשיו. במובן זה, הנאשם יכול והיה צריך לשלוט על מעשהו ולהימנע מביצועו. הנזק שהיה צפוי מן הסיוע לעבירה העיקרית עלול היה להיות חמור יותר, ולהגיע עד לכדי פגיעה חמורה יותר בגופו של המתלונן בן ה- 82. בפועל "למרבה המזל" נגרמו למתלונן חתך והמטומות במרפק ימין בלבד. ברי, כי בעבירות מסוג זה מתווספות לפגיעות בגוף גם פגיעות בנפשו של המתלונן המבוגר. יש להדגיש, כי הנאשם 2 לא ביצע דה פקטו תקיפה כלפי המתלונן (ואף לא מוחזק ככזה שביצע אלימות זו בצוותא חדא עם הנאשם 1). מכל מקום, אין בנמצא כל הצדק או קרבה לסייג לאחריות הפלילית המצדיקים מעשה סיוע לשוד, המופנה כלפי אדם חלש ומבוגר, הנעזר במקל ההליכה. לאור כל המקובץ, מצאתי לנכון לקבוע מתחם ענישה הנוגע לנאשם 2 הנע בין 10 לבין 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נלווים.

מכאן, ראוי לבחון מהו העונש המתאים לנאשם 2 בשים לב לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. בעניין זה, הרי שיש לזקוף לזכותו של הנאשם את החיסכון המשמעותי בזמן שיפוטי יקר, הנגזר מהודאתו ומנטילת האחריות שביצע. ברי, כי עונש מאסר ממושך יפגע בנאשם. לצד זאת, כפי שפורט באמתחתו של הנאשם 2 עבר פלילי מכביד ביותר ואין בעניינו המלצה שיקומית כלשהי. לא נעלמה מעיני העובדה, כי הנאשם הוא דר רחוב וכי מצבו הרפואי, כפי שבא לידי ביטוי מתיקו הרפואי, אינו מיטבי.

גם נוכח התנהגותו המסייעת של הנאשם 2 שהופנתה כלפי אדם חלש ומבוגר סברתי כי בהחלט יש מקום להכליל בגדרי מתחמי הענישה את השיקול שעניינו בהרתעת הרבים (בהתאם לסעיף 40ז לחוק); תוך העברת מסר לציבור הרחב שהתנהגות מסייעת דומה שכזו אינה מקובלת במחוזותינו.

משאלה הם פני הדברים, מצאתי להטיל על הנאשם 2 עונשים כדלקמן -

א. 14 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים עבירת אלימות או רכוש.

ג. פיצויים בסך 1500 ₪ לטובת נפגע העבירה אשר ישולמו ב - 3 תשלומים חודשיים שווים החל ביום 1.2.25 ויועברו לנפגע העבירה לפי פרטים עדכניים שיימסרו בידי המאשימה למזכירות. אי תשלום אחד מן התשלומים במועד יעמיד את יתרת הפיצוי לפירעון מיד.

זכות ערעור כחוק
ניתן היום, ט"ו כסלו תשפ"ה, 16 דצמבר 2024, במעמד הצדדים.